

Idees renovadores

DAVID CASTILLO coordinador

B
i
c
e
n
t
e
n
a
r
i
e
s
e
d
i
t
o
r
i
e
s

La fatiga de Sant Jordi, pel volum de vendes que mou el sector, fa que el període posterior tingui un cert aire de depressió, allò del postpart que pateixen les parteres. Tanmateix permet valorar entre l'allau de novetats quines són les obres comercials que suraran, les més efímeres i les que formaran el coixí de fons de la nostra tradició. En aquest suplement, dedicat al bicentenari de Charles Dickens i a propòsit de la nova traducció d'*Els papers pòstums del Club Pickwick*, que Acontravent i Traduccions Inèdites han publicat en versió de Miquel Casacuberta, hem volgut donar espai a autors que potser han quedat una mica eclipsats pel desfici de novetats de

la diada del llibre. Entre ells, hem destacat el segon recull de contes del prestigiós pneumòleg Jaume Ferrer Sancho i la

més projecció de la nostra literatura, que s'incorpora a la narrativa amb *Homes i ocells*, gràcies a l'empenta i la recerca de

nous llenguatges del segell Club Editor. Blanca va ser una de les activistes poètiques dels mesos en què els indignats van ocupar la plaça Catalunya de Barcelona. Els seus textos tenen molta força i busquen una manera diferent de dir les coses, lluny del cofoisme i de l'endogàmia majoritària. Esperem que tingui sort, paciència i que no es conformi amb el que ens imposen. L'entrevista que publiquem demostra el batec de la gent que està renovant la nostra literatura. Blanca és dels

Blanca Llum Vidal al seu estudi de Gràcia ANDREU PUIG

nova novel·la de Joan Barril, i Ada Castells ha entrevistat a la contra la jove poeta Blanca Llum Vidal, una de les autores de

que es quedaran i no la veuen com una eina de projecció social. Us convidem a participar i a descobrir-la. S'ho mereix. *

MOTELBARSTOW

RAFAEL VALLBONA

Cànon de civilitat

A l'inici del seu incert viatge per la vida i les lectures, quan ni tan sols sospitava que, després de caminar per camps, pobles, boscos i ciutats, un dia es trobaria en terra erma, la poesia de Salvador Espriu era dels pocs cànons que admetia de bon grat; fins i tot va pensar a robar el volum 1 de les obres completes que Edicions 62 havia editat en un refistolat *guaflex* de color beix que, a l'època, era modern. No ho va fer, és clar, *Les cançons d'Ariadna*, *Cementiri de Sinera*, *Mrs. Death*, *Les hores*, *El caminant i el mur*, *Final del laberint* o *La pell de brau* eren obres que li mereixien massa respecte per arriscar-se a ser enxampat amb el volum amagat sota la jaqueta.

En aquell balbuceig lector, considerava la poesia d'Espriu un monument d'art i civilitat. Possiblement era una de les columnes fonamentals damunt les quals descansava el, llavors intangible, valor de la literatura catalana contemporània. Era un balanç crític indiscutible. Si, amb el temps, arribàvem a alguna cosa com a poble seria, en part, perquè teníem la literatura d'Espriu. Era un gruix cultural que ens definia política i socialment. Llegir *Assaig de càntic en el temple* era obrir un abrandat i dolorós debat sobre la

necessitat d'estimar la pobra, bruta i dissortada pàtria per penúries que haguéssim de passar. En la ment dels iniciàtics lectors, l'obra d'Espriu expressava la civilització que mai no s'hauria d'haver estrocat. I així va començar el viatge per la vida de lector adult; molts anys abans d'adonar-se que estava atrapat en terra erma, que potser sí que hauria estat millor allunyar-se nord enllà, per seguir caminant amb pas més segur.

La vida moderna ha generat una fal·làcia que ens fa creure que hi ha coses tangibles i materials que ens defineixen molt més que no pas uns poemes. Després hi ha la trista classe política, que pretén convèncer-nos que són les lleis i les institucions allò que ens fa com a poble. I actualment hi ha els economistes, una tropa de xerraires que malden per enredar la gent amb macroxifres que, sostenen, ens faran sentir satisfets. Salvador Espriu ens va ensenyar que res no ens faria feliços llevat del nostre camí. Aquest és el cànon de civilitat que transmet la seva poesia. Llavors, fa ja una colla d'anys, els lectors s'hi van aferrar i van aixecar així una idea de viure i de ser. Avui tot allò ha estat desbaratat pels temps i els fets inexorables. Això també ho advertia la poesia d'Espriu. *

SENYORRUC

GUILLEM CIFRÉ

